

Món Quà Bu n C a Th ng Đ

Tác Giả: Nguy n Th Thanh D ng
Thứ Tư:, 27 Tháng 10 Năm 2010 10:19

Nh ng đ a b nh Autism là m t lo i b nh v tâm th n nh ng đôi khi cũng thông minh, tài gi i l ùng...

Ch ng tôi đã s a so n xong, đàn ông đi đâu cũng mau chóng. Còn tôi v n đang ng i tr c bàn trang đ m, khuôn m t hao g y vì th i gian, vì tu i đ i đã dành mà còn vì th nh tho ng có nh ng đêm m t ng .

Hình minh h a

Tôi đánh m t tí ph n h ng cu i cùng d i qu ng m t cho đôi m t đ âm u m t m i, r i đi thay qu n áo, tôi không có quy n l a ch n nhi u, nh ng lo i váy áo ng n tay, h tay d ng nh đã b x p ra bên l cu c s ng t bao nhiêu năm nay, k t khi th ng con Thomas b b nh Austism l n lên bi t cào c u, ng t véo hai cánh tay tôi m i khi nó n i gi n.

Nh ng v t th ng y th ng xuyên xu t hi n chi chít trên hai khúc tay t cùi ch tr xu ng, đã thành nh ng v t s o nh thâm đen nh d u v t c a b nh gh ng a hay căn b nh nào đó v da và nh ng v t m i còn t i n i đau da th t và n i đau xuyên su t c tâm h n.

Món Quà Bu n C a Th ng Đ

Tác Giả: Nguy n Th Thanh D ng
Thứ Tư, 27 Tháng 10 Năm 2010 10:19

Ch ng tôi ra xe tr c, tôi đi xu ng l u th y th ng Thomas đang ng i say mê bên bàn n i phòng ăn, c nh nó là m t đ ng gi y báo đã cũ, đ dành riêng cho nó c t ngh ch, m t trong nh ng trò ch i hàng ngày c a nó, và g n đó là Amanda đang ng i trên chi c gh đ u cao x d ng computer đ t trên counter. Chi u nay Amanda làm “Baby Sitter” trông th ng em cho cha m đi d m t đám c i.

- M đi đây, con n nhà trông em c n th n nhé. B m ch tham d nhi u l m là hai gi đ ng h thôi.

Amanda cao h ng vui v :

- Không sao đâu, b m c d t i h t ti c cũng OK luôn. Con bi t làm th nào đ trông Thomas mà..

Tôi m m c i thay cho l i cám n con gái và b c ra ngoài. Tôi đã cho Thomas ăn b a chi u no nê, t gi đ n t i nó có đòi ăn ch là nh ng cái bánh ng t, lo i bánh quen thu c mua riêng cho nó. Khi nh ng s thích đòi h i đ c th a m n thì Thomas cũng hi n lành d th ng, đó là kh ang th i gian trong đ i s ng tôi th y an vui dù ng n ng i và mong manh.

Cha m đi r i Amanda b ng c m th y mình có trách nhi m và ng i l n h n ra, dù cô bé v n ch 14 tu i nh ngày hôm qua và nh ng ngày hôm tr c. Cô mu n làm cha m vui, h r t ít khi sánh đôi nhau nh nh ng c p v ch ng khác tham d nh ng bu i ti c tùng hay c i h i, tr nh ng lúc c n thi t l m.

Th ng Thomas là nguyên nhân chính gây phi n nhi u n i công c ng hay ch n đồng ng i nên cha m không th mang hai đ a con cùng tham d nh nh ng ng i khác, mà ch ng l g i baby sit trông th ng Thomas đ 3 ng i còn l i trong gia đình đi tham d cu c vui thì ch ng đành, thì th y t i th ng bé, v n sinh ra đã b t h nh, không là đ a tr bình th ng. Ho c là cùng đi đ c nhà 4 ng i, ho c 2 đ a con n nhà nh ngày hôm nay cho cha m Amanda c n đi đ ti c c i con m t ng i b n thân thi t v i gia đình.

Amanda v a xem computer v a ngó ch ng Thomas. Th nh tho ng cô âu y m d n dò em b ng ti ng Anh:

- Thomas coi ch ng c t kéo vào tay nghe !

C nhà v n hi v ng Thomas c m nh n ph n nào nh ng gì h c công nói v i nó dù nó không

Món Quà Bu n C a Th ng Đ

Tác Giả: Nguy n Th Thanh D ng
Thứ Tư,, 27 Tháng 10 Năm 2010 10:19

bi t nói, không th tr l i. Bi t gia đình là ng i nh p c , bác sĩ chuyên khoa c a Thomas đã khuyên gia đình ch nên dùng m t th ngôn ng đ ng nh t tr ng h c và n i công c ng là English, ngoài ra không nên dùng ngôn ng th hai vì e s làm nó b xáo tr n, hoang mang.

Khi nó c t h t đ ng gi y báo tr c m t là c m t đ ng rác v n la li t t trên bàn r i xu ng d i đ t, cái kéo qu ng gi a bàn. Amanda t t kh i chi c gh đ u, cô vui v l y ch i ra quét đ n đ ng rác gi y và c t chi c kéo đi nh m đã t ng làm. M i l n Thomas b y b a b n là ph i thu đ n ngay, n u không thì ch c n a c nhà s là rác và không bi t nên b t đ u thu đ n t đâu.

Thomas đi qua đi l i trong nhà không h bi t m i chân, nó đi nh v y c ngày tr nh ng lúc ng i ăn hay đi ng , có l vì th mà Thomas có m t thân hình cân đ i dù nó ăn u ng khá nhi u, m t đĩa cánh gà chiên ch ăn trong vòng 5 phút là xong, bánh ng t, k o chocolate hay lon coke thì đòi ăn, đòi u ng liên t c.

Khi Thomas m c a ra m nh sân sau thì Amanda không th ng i bên computer n a, cô bé ra sân sau theo em, nó l i đi qua đi l i vòng vòng kh p sân. Cao h ng sao đó Thomas m c ng đi ra ngoài là công vi c c nh c nh t cho Amanda, vì ph i đi theo nó trên hè ph dù Amanda ch ng mu n đi. Nh ng th ng Thomas cũng khôn l m, không bao gi đi lung tung xu ng lòng đ ng n i mà dòng xe c luôn n i ti p nhau.

Nh ng đ a b nh Autism là m t lo i b nh v tâm th n nh ng đôi khi cũng thông minh, tài gi i l lũng, h i Thomas lên 7-8 tu i nó còn đi xe đ p 4 bánh, m t hai năm sau v i s giúp đ v l n c a cha m t nó có th ng i lên xe đ p hai bánh và bi t đi. Món Rollerblade x hai chân vào giày có bánh xe ch c n t p cho nó m t hai l n, nó l t đi thành th o trên hè đ ng tr c c a nhà, và cũng bi t ng ng l i khi c n thi t, hay món Ice skating s sân tr t trong shopping mall đ i v i nó cũng không khó khăn gì.

Có m t mùa Đông c nhà đi ch i núi tuyết t, sau vài l n t p th th ng Thomas đã có th đi ski ng n đ i th p mà không h té ngã, trong khi Amanda thì chào thua món th thao này.

Thông minh th mà h u h t nó v n không hi u gì, ánh m t nó ch a bao gi ch m vào m t ai b ng s g n g i chia s c m tình, cho dù ng i y là nh ng ng i thân trong gia đình mà nó v n nhìn th y hàng ngày hàng gi . Ánh m t kh kh o y dù bao nhiêu tu i v n là ánh m t ngây th ch a v ng v n dù m t chút kh l y cu c đ i.

Món Quà Buồn Của Thomas

Tác Giả: Nguyễn Thị Thanh Dung
Thứ Tư, 27 Tháng 10 Năm 2010 10:19

Chị ngoài sân chán Thomas đi vào nhà, bây giờ nó làm món playdough để nhào nên nhúng hình thù theo ý nó, với nãi của playdough để thả hình ra bàn và rồi xúng đút. Thấy nh nh Thomas đi bắt mồi pha chế món playdough với màu sắc khác khi đã chán màu sắc cũ. Khi nó buồn, ngay cả mồi nó đang mồi t mồi hay nh c đ u c n đ c n m yên cũng phải ráng ng i d y l y ch u đ đ ng b t mì nhào tr n v i n c, đ u ăn, mu i v..v. và. màu sắc thì tùy thích, để hoàn thành món playdough cho nó nên không buồn nó nên giờ và trong nhà đi mĩ phong ba bão táp.

Đ c n a ti ng thì nó c t đ ch i vào h p và Amanda đi là cô ch thân th ng đ m đang ra tay quét đ n

Trong khi Amanda quét đ n thì Thomas m c a closet b p ra, nó bi t b t đèn lên cho sáng và leo tót lên ng i m t kho ng k tr ng trên cao, nó ng i v t v o nh m t con kh và l c l i nh ng món đ ăn m nó đã x p đ y trên các ngăn k . Có hai món Thomas thích là b ch đ ng cát và lon s a đ c mua ch Vi t Nam đ dành cho b nó u ng cà phê s a.

Không tìm thấy lon s a, ch còn b ch đ ng, Thomas b c đ ng ăn m c cho đ ng r i vãi vào qu n áo và t trên cao xúng t i n n nhà tr ng xóa. Amanda h ang h t th t s , cô bé v a s th ng em ngã v a s đ b n nhà ki u này r t khó quét đ n. Đ ng c nh em, Amanda luôn mi ng n n :

- Thomas, làm n xúng đây với ch !
- Thomas đ ng ăn đ ng n a, em s b đau răng, đau b ng đ y. Bi t không?

Làm sao mà Thomas hiểu đ c nh ng gì ch nó nói, nó với n v a đung đ a hai chân v a b c nh ng n m đ ng cát b vào mi ng. Amanda c m cây ch i lên nh để đ a nó cũng ch ng hi u q a gì, cô bé t c phát khóc, c đ ng nhìn em mà khóc cho đ n khi nó ăn chán và nh y xúng đ t.

Amanda s m v s m ng Amanda, vì đã đ cho Thomas ăn b a bãi. Cô bé đi quét đ n, l n này thì Amanda m t m i th t s , quét đ n nh ng h t đ ng r i vãi ph i t m c n th n, n u còn sót thì trong nhà s phát sinh ra ki n, d n, nh ng th mà ch ng ai mu n s ng chung v i chúng trong nhà.

Nh ng th ng em b nh Autism c a Amanda không bao giờ ch u ng ng ngh , nó l i l c l i trong ngăn t nào đó b ch bánh ng t và đòi m ra ăn, Amanda lao t i giành l i, Thomas v a ăn m t b ng đ ng ng t r i, không th ăn bánh ng t n a, l i thêm đau thêm b nh và làm kh c nhà, nh t là kh m thoi.

Món Quà Buồn Của Thomas Đ

Tác Giả: Nguyễn Thanh Dũng
Thứ Tư: 27 Tháng 10 Năm 2010 10:19

Bố mua bánh mà mình yêu thích Thomas nên giận, nó cũng xông tới nhanh như điên giết, nó cù nhéo vào tay Amanda bằng tất cả sức lực vũ bão của con giận, cô bé 13 tuổi khẻ nhỏ to con, làm Amanda tránh không kịp, cô bé thét kêu lên đau đớn và khóc òa, lần này cô khóc thành tiếng chứ không lặng lẽ như khi bố nhìn em ăn đồ ngon. Cô bé gào lên, nguyền rủa:

- Thomas, tao không muốn mày là em tao nữa. Mày ra khỏi nhà này đi!
- Thomas, mày khùng rồi!!

Sau cơn tức giận, làm nguội khác đau đớn xong, bao giờ Thomas cũng lặng lẽ xuống và nhốt bố tại đó, nó sẽ hãi bố la mắng, ra đứng ở một góc nhà và bố hai tai tại đó, trong khi Amanda tìm thuốc bôi tay cho bố đau và cô bé lo sợ nhất là cả tay cô sẽ bị vết thâm đen như tay mẹ thì sợ bố đập, đôi tay cô là đeo vòng, để làm dáng vẻ bố n bè xung quanh.

Cô bé vẽ a bôi thuốc vẽ a khóc rưng rức vì còn đau và tê thân. Mẹ kể rằng từ khi cô khoảng 4 tuổi đã thích chơi với em, Thomas chơi thua Amanda hơn 1 tuổi, nhưng nó không đáp ứng những trò chơi với cô như trò trốn tìm, playhouse, hay chơi đồ chơi nhau v.v.. như những đứa trẻ bình thường khác làm cô buồn chán lắm.

Amanda đã đòi mẹ để cho cô em bé khác, một em bé bình thường. Nhưng mẹ đã a con bị Autism cũng để làm cả nhà buồn rầu, cả nhà nhọc nhằn, mẹ nghe không dám sinh để thêm nữa, nhưng nghe nói có con bệnh Autism sắc xuất sinh con tiếp theo để bố Autism hơn những người khác a sinh con bệnh này lần nào.

Mỗi năm tới mùa Giáng Sinh Amanda đưa gói 1 lá thư nguyền rủa cho ông già Santa Claus, chứ cù xin mua đồ cho Thomas bị nói và bị chơi với Amanda, thì có bao nhiêu món quà, bao nhiêu món tiền của cha mẹ, thân nhân tặng cho Amanda, cô bé sẽ tặng lễ vật cho ông già Santa Claus, không gì là mua xu.

Nhưng khi Amanda lên 7-8 tuổi, Thomas cũng lớn theo, cô bé đã thay những hành động khác để cả thét em, với trò chơi xe hơi hay con khế long. Thay vì chiếc xe hơi này để chơi xe khác hay con khế long này ăn con khế long khác như cách chơi của những đứa trẻ bình thường. Nó xếp hàng những xe hay những con khế long nối đuôi nhau và ngó nhìn chằm chằm vào chúng hàng giờ.

Món Quà Buồn Của Thomas

Nguyễn Thị Thanh Dương
Th#7913; T#432;, 27 Th#225;ng 10 N#259;m 2010 10:19

Mẹ bố em Thomas bố bệnh Autism, trong đó u óc non dđi thuđó Amnada chđ biđ t thđ thôi và cô bé làm quen đđn vđi nhđng tính nđt kđ cđ cđ a nó, kđ cđ khi nó nđi giđn, ăn hiđp mđ, cào cđ u mđ, ngđđi đđ chiđ u chuđng Thomas nhđt nhđ. Kđ cđ khi Thomas nđi giđn lđy chân đđp thđng tđđng hay đđp vđ kính cđ a sđ, ông thđ đđđ cđ giđ đđn sđ a tđđng, lđp kính vài lđn cũng đđ quen thuđc vđi tính nđt cđ a Thomas, mđi lđn bđ mđ giđ phone cho ông nói vđ mđng tđđng thđng hay kính cđ a sđ vđ ông hiđu ngay ai là thđ phđm gây ra rđi.

Là mđt đđa trđ mđi sinh ra, tâm thđn không phát triđn bình thđđng. Tđ năm Thomas lên 3 tuđi đđ có giáo viên đđn tđn nhđ dđy và giúp khđ năng giao tiđp vđi xã hđi, rđi Thomas cũng “đi hđc” đđp nhđng đđa trđ bình thđđng nhđng có cô giáo riêng cđ a nó ngđi bên cđ nh, cũng là cách giúp nó giao tiđp vđi xung quanh là chính chđ hđc đđđc là bao, mđy năm trđi đđ hđc nó chđ biđt mđt nhđng chđ cái mà thôi. Cho đđn năm Thomas 10 tuđi mđi hđc trđđng dành riêng cho trđ bđnh Autism, và có xe bus đđa đón nó tđn cđ a nhđ mđi ngày

Bây giđ vđn có giáo viên đđn nhđ mđi tuđn 3 ngày và mđi ngày 2 giđ đđ tiđp tđc đđy cho Thomas khđ năng giao tiđp vđi xã hđi, đđ tđng ngày, tđng ngày, dù rđt chđm nhđng hiđu qđ a, nó đđ biđt bđđc vào thang máy, không nhđ trđđc kia, cđ đđm đđng đđi trđđc cđ a thang máy, khi cánh cđ a mđ ra mđi ngđđi vđi bđđc vào còn nó thì không, vđn đđng im, thđn nhiên.

Nhđng nó vđn hđu hđt không biđt gì thđ giđi xung quanh mình, cho dù có cho nó vào khu chđi game, khu shopping đđng vui, đđn ào và nhđn nhđp nhđt, nó vđn đđng đđng lđng thđng trong cõi riêng cđ a mình.

Nhđng cuđn sách hình đđnh là ngôn ngđ chính cđ a Thomas, là cuđn tđ đđđn cho nó khi giao thiđp vđi ngđđi khác. Thí đđ hình đđnh cái máy bay là ra phi trđđng, là đđ chđi xa, hình đđnh cuđn sách là nó muđn đđđc nghe đđc sách..v..v..

Ngoài ra bàn đđnh chđ “Alphasmart” cũng giúp ích cho Thomas giao tiđp vđi ngđđi khác, muđn gì nó cđ viđc đđnh vào nhđng mđu tđ, rđp nđi thành câu vì Thomas không biđt nói, cđ gđng lđm chđng đđng ngđu nói đđđc mđt hai tđ không rõ ràng.

Cđu bé 13 tuđi vđn nhđy tđng tđng mđi khi vui thích đđđu gì, vđn xem ti vi chđđng trình Barney và vđn bđt chđt ôm hôn mđ nhđ mđt đđa trđ lên ba .

Vđ chđng tôi vđ nhđ hđi trđ so vđi lđi hđa khđang nđa tiđng vì có lúc chđa thuđn tiđn gđp chđ tiđc đđ tđm biđt đđđc. Nhđng cuđc vui hiđm hoi vđn phđi vđi vàng và ngđn ngđi nhđ thđ.

Thđy Amanda đđng ngđi khđc và Thomas vđn đđng bđt tai đđ mđt góc nhđ là tôi hiđu có chuyđn gì xđy ra rđi. Tôi vđi đđ thay đđ và chđy xuđng vđi con gái. Vđn còn đđu và tđc giđn Amanda đđđc đđp tuđn ra:

- Con ghét Thomas, nó đđ quá, nó cào cđu con, tay con sđ có nhđng vđt sđo nhđ tay mđ

Món Quà Buồn Của Tôi Ngọt

Tác Giả: Nguyễn Thị Thanh Đồng
Thứ Tư: 27 Tháng 10 Năm 2010 10:19

đây nè.

Cô bé chìa cái tay ra cho mẹ xem nhúng vớt đầu đã dính bột cho. Tôi an ủi con:

- Đừng lấy cái nhúng ra bột cho con.

Nhà lúc nào cũng có mấy nhánh cái nhúng trong tủ lạnh, tôi lấy để tắm nhúng nhúng vào cái nhúng rồi bóp cho nó mềm và bôi lên nhúng vớt đầu của Amanda. Cô bé vẫn thút thít dù đã dính cái mẹ an ủi vậy:

- Mẹ ơi, mai mẹ tắt đèn con không nuôi nó đâu. Nhặt dính là không!

Tôi nhìn con gái, thúng Amanda quá. Tuổi thơ của nó không có nhúng ngày vui bên anh chị em bình thường, là ngó cái bồn để tắm bên cạnh. Cho tôi bây giờ Amanda vẫn còn thêm muộn có anh chị em trong nhà để chuyện trò hay chia sẻ chuyện hành, chuyện buồn vui bồn bè, thường không.

Từ ngày biết Thomas bị bệnh Autism tôi bị cú shock nặng, đau khổ và tuyệt vọng, tôi bắt đầu dang dở học nghề Thomas xong là tiếp tục học để học theo một ngành nghề mà mình từng yêu thích để nhà trông con. Tôi mang nó đi, héo hon và tiều tụy, cái ngày để tôi mất đi vì một thằng bé không bình thường. Tôi đã chịu đau đớn cho con vì đi đến gần khi nó cắn vào cánh tay tôi. Tôi hay bế con ngồi ở bồn tắm cùng cho tôi đi giày cho nó để đi học, chỉ vì không thể ngồi lâu, mấy lần con đã nắm lấy giày chân đá mạnh vào ngực tôi làm tôi đau đớn ngã ngửa ra phía sau.

Tôi đã bắt trẻ mồ côi, ngó cái sự cân và xu hướng sắc. Sau một thời gian chờ đợi và làm quen dần với sự mồ côi tôi đã bắt bệnh, nhúng vẫn không bao giờ trở lại là một phần ngày nào xinh tươi và tràn đầy năng lượng trong cuộc sống.

Tôi có niềm vui khi chi tiêu nào cũng ngó và con, và anh ngó và anh dạy con học, mẹ để cho và con “đánh vọt” bằng cách gõ tay mẹ lên bồn Alphasmart. Thomas rất thích trò chơi học này. Mỗi lần nó “đánh vọt” đúng tôi vui vẻ thúng nó một hôn, và có khi ghì mẹ nó sát vào mẹ tôi, trong phút giây bồn mẹ con thút gợn nhau, tôi thích nhìn sâu vào đôi mắt trong trẻo ngây thơ vô tội và đôi khi đáng thúng y.

Trẻ bệnh Autism là gánh nặng cho xã hội và gia đình, nên công việc nó không biết chơi nên gia đình tôi rất ngại đi xa bằng máy bay. Mỗi lần phải đi là nhúng mẹ tôi hình vì Thomas không chịu xếp hàng chờ để lên máy bay, đến phi trường là nó muộn vào trong máy bay ngay, nếu không sợ nó giết và có nhúng hành để làm phiền người xung quanh. Đã không biết bao nhiêu lần và chúng tôi phải xin lỗi hay gì thích với người đồng hành và

Món Quà Buồn Của Tôi Ông Đ

Tác Giả: Nguyễn Thanh Dũng
Thứ Tư, 27 Tháng 10 Năm 2010 10:19

thông cảm giùm. Nhưng có những người khó tính vì n ra khó chịu, không hài lòng làm tôi tức thân, khóc th.

Còn trong nhà nó có thể hành hung bố o l c v i cha m , anh chị em, và nó là nguyên nhân làm cho h b căng thẳng và trầm cảm. Tôi biết có vài thành gia đình vì ch ng đã xung đột th m chí suýt d n d n li d .

V ch ng tôi th ng con, v n mu n cho Thomas tham d cu c s ng khi có th , và hi v ng nó s c m nh n đ c ni m vui theo cách riêng c a nó dù nó không bao giờ hòa nhập đ c v i đám đông, nh vào shopping mua s m hay vào nhà hàng ăn u ng, ch p nh n đôi khi có chuy n không hay x y ra, m y l n nó đã đi l c trong mall ch vì c b đi xa kh i thành viên gia đình dù nó không đ nh h ng v đâu, đ n đâu, v ch ng tôi đã h t s c canh ch ng con mà có lúc cũng không xong.

Tôi hiểu l n tha thiết nói v i Amanda:

- Mai sau cha m già ch t đi con nuôi Thomas nhé, đ ng b em b v . Tôi nghỉ p!

Nh ng l i nói c a m đã in sâu vào tâm kh m Amanda, con bé hiểu m th ng th ng Thomas, ngay c sau này v gia, m có ch t đi cũng ch a yên lòng nh m m t.

Tôi đi ng , nh th ng l Thomas ng v i b , tôi ng riêng vì c n yên tĩnh đ kh i m t ng , ch ng b nh khó ng k t ngày con b Autism.

Amanda ng phòng c nh tôi. Tôi nào cô bé cũng sang phòng m , ôm hôn m nói l i chúc ng ngon tr c khi đi ng . Tôi nay cô bé sang mu n, ch c còn h n đ i vì b em cào c u?

Tôi n m khóc trong bóng đêm, th ng đ a con b nh và th ng đ a con lành nh nhau. n u Thomas bình th ng thì l a tu i m i ngoài 40 tôi đã an vui nhàn h r i, chăm lo cho hai đ a con kh e m nh ăn h c đâu có khó khăn gì, và s có bao c v ng t ng lai cho hai con và cho hai v ch ng khi tu i v chi u.

Nh ng Thomas s không bao giờ l n, không bao giờ tr ng thành và t l p dù thân th nó phát tri n, dù tu i đ i nó ch ng ch t, gánh n ng v ch ng tôi ch t đi s đ l i cho Amanda. Nh ng

Món Quà Buồn Của Tôi 10

Tên: Nguyễn Thị Thanh Dương
Số điện thoại: 0913 27 225; ngày 10/10/2010 10:19

Amanda sẽ có chồng có con, sẽ phải chăm lo gia đình của riêng nó. Các con tôi sẽ sống ra sao??

Amanda gõ cửa và bước vào phòng tôi. Đêm khuya lắm rồi, phòng bên hai đứa con Thomas đã yên lặng, không còn nghe tiếng chân tay của Thomas đập huỳnh huỳnh ch vào tường nữa.

- Mẹ ơi, con xin lỗi mẹ.

Amanda sà xuống bên tôi, cô bé đã đuối rồi không còn sức tuối nữa lúc này.

- Sao mẹ tắt đèn thế này? Con làm mẹ khóc hả? Cô bé lo lắng khi bàn tay cô chạm vào gương mặt tôi trong bóng tối.

- Ồ, mẹ khóc, nhưng không phải vì của con, vì con có gì đâu!

- Con cãi lại mẹ đó, con nói không thối lòng Thomas và mai mẹ tắt con không nuôi Thomas đó.

Tôi chòang tay ôm lấy con gái:

- Có nhưng lúc nó làm chúng ta ngại gì nói thôi.

Giọng Amanda nghẹn ngào:

- Vâng, con thối lòng em Thomas cũng như con thối lòng bố mẹ vậy.

Biết con gái cũng đã cảm nhận. Tôi bảo con:

- Mẹ biết mà. Thôi con đừng nói nữa kẻo hai mẹ con mình cùng khóc, con đi ngủ đi Khuya rồi.

Amanda hôn tôi, nói "Good night" rồi đi vào phòng mình. Cô bé sống với vết đau trên cổ tay, với nỗi lo âu, căng thẳng của cha mẹ nói thối lòng em Autism mà hàng ngày cô đã nhìn thấy làm cô cũng thối lòng cảm theo.

Tôi biết đêm nay mình sẽ trằn trọc khó ngủ, tôi suy nghĩ về con như đã từng suy nghĩ. Tôi đã mất đi có 2 đứa con, một gái và một trai, Amanda ra đời trước, đến khi có thai lần sau biết sẽ sinh con trai và chúng tôi vui mừng biết bao nhiêu.

Khi mới sinh ra Thomas trông bình thường, khỏe mạnh như trẻ bình thường. Năm Thomas 2 tuổi thì biết nó bình thường như Autism.

13 năm qua, tôi đã chịu đựng và tìm niềm vui trong vất vả, trong đau khổ, nhưng giây phút con đi tôi bình thường đã là niềm ân huệ lớn, niềm niềm vui hiếm hoi.

Món Quà Buồn Của Tôi Ngọt

Tác Giả: Nguyễn Thị Thanh Dáng
Thứ Tư, 27 Tháng 10 Năm 2010 10:19

Tôi nghĩ đến bao cơn đau đầu và đau khớp khác, hay những người cùng cơn đau có con bị Autism như tôi. Những khi đứa Thomas đến trường tham dự cuộc đi chơi xa, đi cắm trại, lần nào tôi cũng gặp một người bạn cũng mang con đến trường, chỉ là người Việt gốc Hoa, cũng xác định sự vì con như tôi. Người là người trong cuộc mới hiểu nỗi đau và tình thân và thấu xác mà cha mẹ của trẻ bị bệnh Autism chịu được, tôi đã thấu hiểu người bạn ấy đến xót xa, như thấu hiểu chính bản thân mình.

Và người là người trong cuộc mới hiểu được hành động một người mẹ ở Dallas Texas tháng 7 năm 2010 vừa qua đã giết 2 đứa con bệnh Autism của mình, ban đầu bà bắt chúng uống thuốc để, nhưng chúng thấy mùi khác lạ không chịu uống, bà đã đè cổ chúng ra và thốt cổ chết ngay đứa. Bà mẹ kia đã mất một người cùng cơn đau và tuyệt vọng vì người chăm sóc cùng lúc 2 đứa con bệnh Autism, và quyết định bà đã hành động tàn nhẫn, một cơn tình người, tình mẹ uất.

Thấu hiểu đã cho tôi, cho gia đình tôi một món quà, đứa con trai cao ráo và đẹp đẽ, nhưng là một món quà không bình thường, không tròn vẹn như tôi từng mong. Đứa con trai của tôi bị bệnh Autism,.

Bên cạnh sự chia sẻ của chúng con, có những ánh mắt khích lệ của người thân, của hàng xóm, của bạn bè quen biết, sự suy sụp tinh thần và thấu xác tôi ngày càng ngày đã vọt lên, vượt qua chính mình để thanh thản chấp nhận sự mất mát, chấp nhận món quà buồn mà Thấu hiểu đã ban cho.